

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 248/2014
01.04.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Веска Крстајића и Предрага Глигоријевића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног И.С., због кривичног дела противприродни блуд из члана 110. става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног И.С., адвоката В.В. и адвоката А.Ђ., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 106/10 од 10.02.2012. године и Апелационог суда у Београду Кж1 4980/2012 од 02.12.2013. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП-а, дана 01.04.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног И.С., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 106/10 од 10.02.2012. године и Апелационог суда у Београду Кж1 4980/2012 од 02.12.2013. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 106/10 од 10.02.2012. године у ставу првом изреке пресуде окривљени И.С. оглашен је кривим због извршења кривичног дела противприродни блуд из члана 110. став 1. КЗ РС за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од једанаест месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од четири године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Ставом другим изреке првостепене пресуде на основу члана 355. тачка 2. ЗКП-а окривљени је ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело силовање из члана 103. став 3. у вези става 1. КЗ РС. Истом пресудом окривљеном је у утврђену казну затвора урачунато време проведено у притвору од 16.07.2003. године до 16.10.2003. године. Окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати суду износ од 34.000,00 динара, на име вештачења износ од 24.000,00 динара и на име паушала износ од 10.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 4980/2012 од 02.12.2013. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Београду и бранилаца окривљеног, а првостепена пресуда је потврђена.

Против ових пресуда захтев за заштиту законитости благовремено су поднели браниоци окривљеног, адвокат В.В. и адвокат А.Ђ., због повреде закона из члана 485. став 4. ЗКП-а, са предлогом да Врховни касациони суд ове пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе у целости.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, након чега је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио јавног тужиоца и браниоце окривљеног у смислу члана 488. став 2. ЗКП-а, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке. На седници већа размотрио је списе предмета, са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву уз примену члана 604. став 1. ЗКП-а, нашао:

Захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног није основан.

Неоснован је став бранилаца окривљеног да дело за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом није кривично дело и да је с тога окривљеног требало ослободити од оптужбе правилном применом члана 5. став 2. Кривичног законика.

У конкретном случају, кривично дело противприродни блуд из члана 110. став 1. Кривичног закона Републике Србије за које је окривљени И.С. оглашен кривим и осуђен побијаним правноснажним пресудама, извршено је дана 12.06.2003. године у време важења Кривичног закона Републике Србије („Службени гласник СРС“, број 26/77 ... „Службени гласник РС“, број 67/2003), који је после извршења овог кривичног дела измењен, односно донет је нови закон - Кривични законик („Службени гласник РС“, број 85/05) који је ступио на снагу 01.01.2006. године.

Међутим, одредбом члана 431. став 1. Кривичног законика на основу којег је престао да важи Кривични закон Републике Србије („Службени гласник СРС“, број 26/77 ... „Службени гласник РС“, број 67/03) нису декриминизоване радње које су биле предвиђене као радње извршења кривичног дела противприродни блуд из члана 110. став 1. КЗ РС. Наиме, иако Кривични законик не прописује противприродни блуд као посебно кривично дело, „чин изједначен са обљубом“, као једна од две алтернативно прописане радње извршења кривичног дела силовање из члана 178. став 1. Кривичног законика, по својој садржини, одговара кривичном делу противприродни блуд које је било прописано раније важећом одредбом члана 110. Кривичног закона Републике Србије. С тога се неосновано захтевом бранилаца окривљеног истиче да окривљени није могао бити истовремено и осуђен и ослобођен за наведена кривична дела.

Поред тога, Врховни касациони суд налази, а насупрот наводима захтева за заштиту законитости, да је у конкретном случају примењен закон који је најблажи за учиниоца у погледу кривичне санкције и да се с`тога захтевом неосновано указује да је у редовном кривичном поступку на штету окривљеног повређена одредба члана 5. став 2. КЗ-а.

Наиме, у време извршења кривичног дела - 12.06.2006. године, као што је напред наведено, важио је Кривични закон Републике Србије којим је за кривично дело из члана 110. став 1. КЗ РС била прописана казна затвора од најмање једне године.

Дана 01.01.2006. године ступио је на снагу Кривични законик којим је за кривично дело силовање из члана 178. став 1. КЗ била прописана казна затвора у трајању од две до десет година.

Законом о изменама и допунама Кривичног законика („Службени гласник РС“, број 72 од 03.09.2009. године) за кривично дело силовање из члана 178. став 1. КЗ-а прописана је казна затвора од три до дванаест година.

Надаље, ставом 2. члана 66. КЗ-а прописано је да се за кривична дела за која се може изрећи казна затвора у трајању од 10 година, не може изрећи условна осуда, које ограничење није било прописано одредбом члана 53. ОКЗ-а, важећом у време извршења предметног кривичног дела, а која је прописивала услове за изрицање условне осуде.

Из изнетих разлога, одредба члана 110. став 1. КЗ РС је најблажа за учиниоца, с`обзиром на то да се суд приликом одлучивања о кривичној санкцији определио за изрицање условне осуде, која се не би могла изрећи учиниоцу кривичног дела из члана 178. став 1. Кривичног законика, а применом одредби КЗ-а.

С`тога се наводи захтева бранилаца окривљеног да је побијаним правноснажним пресудама на штету окривљеног повређен кривични закон из члана 439. тачка 1. ЗКП-а у вези члана 5. став 2. КЗ-а, оцењују као неосновани.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је поступајући на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и применом члана 491. став 1. ЗКП-а, одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник,
Весна Веселиновић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Јанко Лазаревић, с.р.**